

Al·legacions a l'aprovació inicial del Reglament d'usos lingüístics del Consell Insular de Menorca

lhjhljkhkhlijkh, amb DNI **lkhlkhlkj**, i adreça a efectes de notificacions al **kjlkjhikjhlkjghljk**, expòs:

En sessió de dia 15 de desembre de 2025, el Ple del Consell Insular de Menorca ha aprovat inicialment la modificació del Reglament d'usos lingüístics.

En l'acord esmentat es disposa l'obertura d'un termini d'informació pública, als efectes de la legislació del procediment administratiu. Aquest tràmit s'ha iniciat amb la publicació en el Butlletí Oficial de les Illes Balears de dia 23 de desembre de 2025 (BOIB núm. 170).

En el termini legal es formulen les següents

AL·LEGACIONS

Primera. Manca de motivació

L'article 35 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPAC) determina quins actes administratius han de ser motivats. Entre d'altres, l'apartat 1.i) del precepte legal esmentat estableix que han de ser motivats els "actes que es dicten en l'exercici de potestats discrecionals, així com els que s'hagin de dictar en virtut d'una disposició legal o reglamentària expressa".

Aquest supòsit de fet comprèn l'acte d'aprovació inicial de la modificació del Reglament d'usos lingüístics del Consell Insular de Menorca, atès que aquest és un acte discrecional i, a més, dictat en virtut d'una disposició legal (concretament, dictat en virtut de l'article 9.3 de la Llei 3/1986, de 29 d'abril, de normalització lingüística a les Illes Balears).

Per si no fos suficient, el títol VI de la LPAC està dedicat a la iniciativa legislativa i a la potestat reglamentària que correspon al Govern de l'Estat, als òrgans de governs de les comunitats autònomes i als òrgans de governs locals (entre els quals s'hi inclou el Consell Insular de Menorca). En aquest títol, l'article 129 estableix el següent (les negretes són nostres):

"1. En l'exercici de la iniciativa legislativa i la potestat reglamentària, les administracions públiques han d'actuar d'acord amb els principis de necessitat, eficàcia, proporcionalitat, seguretat jurídica, transparència, i eficiència. En l'exposició de motius o en el preàmbul, segons es tracti, respectivament, d'avantprojectes de llei o de projectes de reglament, ha de quedar prou justificada la seva adequació als principis esmentats

2. En virtut dels principis de necessitat i eficàcia, la iniciativa normativa ha d'estar justificada per una raó d'interès general, s'ha de basar en una identificació clara dels fins perseguits i ha de ser l'instrument més adequat per garantir-ne la consecució".

La necessitat de motivar una norma amb rang reglamentari emanada d'un consell insular també queda recollida a l'article 75.2 de la Llei 4/2022, de 22 de juny, de consells insulars:

“2. Les disposicions generals emanades del ple han d'incloure un preàmbul que ha d'expressar la finalitat de les mesures adoptades i el marc normatiu que les habilita, com també el compliment dels principis legals de bona regulació”.

Tot i que l'acord d'aprovació inicial de la modificació del Reglament d'usos lingüístics del Consell Insular de Menorca de 9 de desembre de 2025 té un brevíssim preàmbul en què consten els antecedents normatius (se citen l'article 70 de l'Estatut d'Autonomia, l'article 128 de la LPAC i la Llei 3/1986 esmentada) i una descripció dels antecedents de fet (se cita l'acte pel qual es va aprovar i modificar el Reglament vigent, així com l'elaboració d'una memòria d'anàlisi d'impacte normatiu de la modificació objecte d'aquest escrit), la motivació del preàmbul és totalment insuficient per motivar l'exercici de la potestat reglamentària per modificar el Reglament d'usos lingüístics del Consell Insular de Menorca, atès que:

1. No es justifica l'adequació als principis de necessitat i eficàcia recollits a l'article 129.1 de la LPAC.
2. No es justifica quina raó d'interès general motiva la modificació del Reglament d'usos lingüístics, ni quins són els fins perseguits ni quin és l'instrument més adequat per garantir-ne la consecució (article 129.2 de la LPAC).
3. El preàmbul no justifica el compliment d'un dels principis legals de bona regulació (article 75.2 de la Llei 4/2022).

Si bé és cert que el reglament aprovat inicialment i sotmès a informació pública està acompanyat d'una memòria d'anàlisi d'impacte normatiu, la motivació que conté aquesta memòria també és del tot insuficient. L'apartat B.2 (Justificació i oportunitat) de la memòria esmentada exposa de manera molt vaga quins són, suposadament, els objectius de la modificació del Reglament d'usos lingüístics, però no justifica en cap cas la vinculació entre aquests objectius i l'articulat concret de la modificació del Reglament d'usos lingüístics aprovada inicialment. A més, la justificació de l'apartat B.2 no compleix les exigències esmentades (article 129.1 LPAC, article 129.2 LPAC i article 75.2 de la Llei 4/2022). Així, aquest apartat B.2 simplement apunta quatre objectius que es poden resumir de la forma següent:

1. Garantir la llibertat d'elecció de llengua per part dels ciutadans.
2. Reconeixement del menorquí com a patrimoni lingüístic insular.
3. Adaptació a la Llei de consells insulars de 2022.
4. Aprofundir en la simplificació administrativa.

Sobre aquests objectius cal esmentar, en primer lloc, que la llibertat de tria lingüística dels ciutadans ja està recollida en el Reglament d'usos lingüístics del Consell Insular de Menorca vigent, a més d'estar recollida a l'article 14 de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears, a la Llei 3/1986, de 29 d'abril, de normalització lingüística a les Illes Balears (article 8.2, article 10.3, etc.) i a l'article 13.c) de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques. De fet, el dret d'emprar qualsevol de les dues llengües oficials en les relacions amb l'administració deriva del mateix caràcter de llengua oficial, que està recollit a l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears, en el cas de la llengua catalana; i a l'Estatut d'Autonomia i a la Constitució espanyola, en el cas de la llengua

castellana. Per tant, en aquest cas la intenció de garantir la llibertat d'elecció de llengua per part dels ciutadans no és suficient com a motivació per impulsar una modificació del Reglament d'usos lingüístics del Consell Insular de Menorca.

A més, no queda gens clar quin dels múltiples preceptes reglamentaris que es pretenen modificar o afegir està vinculat als objectius 3 (adaptació a la Llei de consells insulars de 2022) i 4 (aprofundir en la simplificació administrativa).

En canvi, hi ha altres modificacions que es pretenen introduir que no tenen cap vinculació amb els quatre objectius exposats. En són un exemple:

- La modificació de l'article 3.2.a), referit a les actuacions que, en l'àmbit intern, ha de realitzar el Consell Insular de Menorca. En la modificació d'aquest precepte en desapareix la referència a la intervenció d'aquest servei en les actuacions de planificació i dinamització lingüística.
- En la modificació de l'article 5 desapareix el caràcter vehicular de la llengua catalana en les reunions internes de tots els òrgans del Consell Insular.
- El nou redactat de l'article 21 introdueix la possibilitat de traduir la web del Consell Insular de Menorca a l'anglès i el francès. De fet, aquesta modificació és obertament contrària a l'objectiu de la simplificació administrativa, que és un dels objectius que pretesament es persegueixen amb aquesta modificació.
- El nou redactat de l'article 26 suprimeix la comissió de seguiment, que fins ara era l'òrgan col·legiat enarregat de supervisar el procés d'aplicació del reglament, i atribueix aquesta potestat al conseller responsable de cada departament.

De fet, en l'informe jurídic de dia 9 de desembre de 2025 que hi ha a l'expedient, s'esmenta expressament que "es recomana una motivació més exhaustiva en la memòria d'anàlisi d'impacte normatiu dels principis de necessitat i eficàcia i proporcionalitat, pel que fa a definir de manera clara els objectius d'interès general que es persegueixen amb aquesta proposta, així com els objectius de la iniciativa normativa". En aquest sentit, el Consell Insular de Menorca ha ignorat aquesta recomanació de l'assessora jurídica del Departament, atès que la memòria que hi ha a l'expedient és anterior a l'informe jurídic i, per tant, és evident que no s'ha aprofundit en la motivació del text.

En conseqüència, estam davant una aprovació inicial no motivada i, per tant, un acte dictat absolutament del procediment legalment establert. Així, l'aprovació inicial de la modificació del Reglament d'usos lingüístics del Consell Insular de Menorca és un acte nul de ple dret, d'acord amb el que preveu l'article 47.1.e) de la LPAC.

Segona. Informe de la Universitat de les Illes Balears.

D'acord amb la disposició addicional segona de la Llei 3/1986, de 29 d'abril, de normalització lingüística a les Illes Balears i amb l'article 35 de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears, la institució oficial consultiva per a tot el que es refereix a la llengua catalana és la Universitat de les Illes Balears (UIB).

Tot i açò, es podria dubtar si l'informe de la UIB és o no preceptiu en aquest cas. Per resoldre aquesta qüestió, cal anar a la jurisprudència del Tribunal Superior de Justícia de les

Illes Balears (TSJIB). En aquest sentit, la sentència del TSJIB 711/2014 és molt nítida (les negretes són nostres):

“Por consiguiente, brilla con luz propia la necesidad de que la UIB hubiera sido consultada.

En efecto, con el punto de partida de la previsión estatutaria, sumada a ella la obligación legal impuesta a los poderes públicos para que velen por la normalización lingüística del catalán, de ahí deriva que, en lo que al caso importa, en el procedimiento de elaboración del Decreto 15/2013, que vino -y viene aún- para alterar el modelo educativo, en concreto pasando de un sistema bilingüe a uno trilingüe, al fin, ha de ser a todas luces ineludible que en dicho procedimiento -y en la decisión normativa que en el mismo fuera a adoptarse- la opinión al respecto de la UIB haya de ser, si no seguida, si conocida y considerada, es decir, resultaba por tanto imprescindible que el proyecto normativo fuera sometido por la CAIB a consulta de la UIB.

De acuerdo con el razonamiento expuesto, tenemos que concluir que el contenido del Decreto 15/2013, al afectar a la lengua catalana y a su normalización en el ámbito educativo, entra de lleno en la función consultiva que estatutariamente tiene reconocida la Universidad.

La consulta a la UIB en el caso del Decreto 15/2013 es, como decimos, preceptiva o imprescindible, de acuerdo con el artículo 46.3 de la Ley Balear 4/2001 , ya que el artículo 35.2 del Estatuto de Autonomía se subsume en el presupuesto de "en los casos previstos en la legislación que los regula", siendo reproducido el precepto de la norma institucional básica -como ya anunciamos- en la Ley Balear de Normalización Lingüística y en los Estatutos de la UIB.

Por consiguiente, tenemos que rechazar la tesis de la CAIB que, por la vía de orillar la posición institucional que el Estatuto de Autonomía reconoce a la UIB en materia como la del caso, por el contrario, sostiene que esa consulta es facultativa, esto es, innecesaria.

Al respecto, nos cabe señalar que, ciertamente, la función consultiva que le confiere el artículo 35 del Estatuto de Autonomía a la UIB no ha sido normativamente desarrollada, pero esa falta de desarrollo no juega en contra sino a favor del mejor papel posible de la institución consultiva, contemplada como tal por la norma institucional básica de la Comunidad Autónoma.

La UIB, a la vista de la norma institucional básica de la Comunidad Autónoma, es la institución a la que se le ha reservado -y se le ha entregado- la competencia o misión de asesorar al Govern en todo lo referente a la lengua catalana, seguramente por su carácter marcadamente científico y por los conocimientos que alberga.

Hay que repetir así que la UIB debería haber sido -y no fue- consultada por la Administración demandada en el curso del procedimiento de elaboración de su producto normativo.

Llegados a este punto, **cabe concluir que omisión de la consulta a la UIB vulnera el Estatuto de Autonomía, de manera que el producto normativo aprobado por la Administración demandada con omisión de esa consulta incurre en vicio de nulidad plena, radical o absoluta** previsto en el artículo 62.2 de la Ley 30/1992, de 26 de noviembre”.

La sentència del TSJIB 712/2014 es pronuncia en un sentit similar:

“Ciertamente la función consultiva que le confiere el artículo 35 del Estatuto de Autonomía a esa institución no ha sido desarrollada posteriormente por ninguna ley, lo cual ciertamente es imputable al legislador. Pero lo que no ha de admitirse es que quede vacía de contenido la función que la más alta norma en este territorio confiere a la Universidad en esa concreta materia por el hecho de que no se haya desarrollado ese artículo. Si el Estatuto ha previsto y ha considerado que esa Institución es la idónea para asesorar al Govern en todo lo referente a la lengua catalana por el carácter marcadamente científico y de conocimientos que la Universidad posee, - lo que no se limita simplemente al tratamiento lingüístico y doctrinal sino también a todo lo referente al uso de la lengua y a la normalización lingüística del catalán en el ámbito de este territorio-, obviar su intervención cuando se regulan cuestiones de ese tipo amparándose en que no existe norma dispositiva que determine su intervención preceptiva y confiriéndole un carácter netamente facultativo, constituye al fin una vulneración del reconocimiento estatutario que esa Institución tiene en el ámbito de la lengua catalana. En definitiva, **si el Estatuto contempla para la Universidad una función asesora del Govern Balear en todo lo relativo a la lengua catalana, no puede obviarse su intervención en esa materia y por lo tanto en esa materia, sus informes son preceptivos.**

Ello comporta que la ausencia de dicho informe constituya una nulidad de pleno derecho conforme a lo regulado en el artículo 62.2 de la Ley de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común de acuerdo con el artículo 46.3 de la ley CAIB 4/2001 al vulnerarse lo dispuesto en el artículo 35 del Estatuto de Autonomía, ya que lo establecido en ese artículo estatutario se subsume en el presupuesto de "en los casos previstos en la legislación que los regula" y ese carácter consultivo es reproducido en el precepto de la norma institucional básica estatutaria reguladora de la UIB.”

La sentència del TSJIB 720/2014 es pronuncia en un sentit similar:

“Puestas así las cosas, es preciso tener en cuenta que la alteración que opera el Decreto 15/2013 es ya -e iba a ser desde el primer momento- sustancial para la lengua catalana, esto es, para el futuro del proceso de normalización en curso.

Por consiguiente, brilla con luz propia la necesidad de que la UIB hubiera sido consultada.

En efecto, con el punto de partida de la previsión estatutaria, sumada a ella la obligación legal impuesta a los poderes públicos para que velen por la normalización lingüística del catalán, de ahí deriva que, en lo que al caso importa, en el procedimiento de elaboración del Decreto 15/2013, que vino -y viene aún- para alterar el modelo educativo, en concreto pasando de un sistema bilingüe a uno

trilingüe, al fin, ha de ser a todas luces ineludible que en dicho procedimiento -y en la decisión normativa que en el mismo fuera a adoptarse- la opinión al respecto de la UIB haya de ser, si no seguida, si conocida y considerada, es decir, resultaba por tanto imprescindible que el proyecto normativo fuera sometido por la CAIB a consulta de la UIB.

Por consiguiente, tenemos que concluir que el contenido del Decreto 15/2013, al afectar a la lengua catalana y a su normalización en el ámbito educativo, entra de lleno en la función consultiva que estatutariamente tiene reconocida la Universidad.

La consulta a la UIB en el caso del Decreto 15/2013 es, como decimos, preceptiva o imprescindible, de modo que tenemos que rechazar la tesis de la CAIB que, por la vía de orillar la posición institucional que el Estatuto de Autonomía reconoce a la UIB en materia como la del caso, por el contrario, sostiene que esa consulta es facultativa, esto es, innecesaria.

Al respecto, nos cabe señalar que, ciertamente, la función consultiva que le confiere el artículo 35 del Estatuto de Autonomía a la UIB no ha sido normativamente desarrollada, pero esa falta de desarrollo no juega en contra sino a favor del mejor papel posible de la institución consultiva, contemplada como tal por la norma institucional básica de la Comunidad Autónoma.

La UIB, a la vista de la norma institucional básica de la Comunidad Autónoma, es la institución a la que se le ha reservado -y se le ha entregado- la competencia o misión de asesorar al Govern en todo lo referente a la lengua catalana, seguramente por su carácter marcadamente científico y por los conocimientos que alberga.

Hay que repetir así que la UIB debería haber sido -y no fue- consultada por la Administración demandada en el curso del procedimiento de elaboración de su producto normativo.

Llegados a este punto, **cabe concluir que omisión de la consulta a la UIB vulnera el Estatuto de Autonomía, de manera que el producto normativo aprobado por la Administración demandada con omisión de esa consulta incurre en vicio de nulidad plena, radical o absoluta** previsto en el artículo 62.2 de la Ley 30/1992 . Alcanzada esa conclusión, el examen de los fundamentos de la demanda podríamos detenerlo ya pero, sin embargo, vamos a continuar con un examen breve de los restantes fundamentos de esa demanda en materia de procedimiento y, en especial, nos detendremos en el examen del contenido en el apartado cuarto de la relación que hemos recogido en el primer fundamento de derecho de esta sentencia que, como veremos, nos descubre otro vicio en el procedimiento de elaboración del Decreto 15/2013”.

Les sentències esmentades valoren la necessitat de consultar la UIB en el procediment d'aprovació del Decret 15/2013, de tractament integrat de llengües, i el Tribunal conclou que cal demanar informe de la UIB perquè la norma en qüestió afecta la normalització de la llengua catalana en l'àmbit educatiu. En aquest cas, la modificació del Reglament d'usos lingüístics del Consell Insular de Menorca no té cap incidència sobre l'àmbit educatiu, però sí que afecta la normalització de la llengua catalana a Menorca. De fet, el Reglament d'usos lingüístics es dicta a l'empara de la Llei 3/1986, de 29 d'abril, de normalització lingüística a

les Illes Balears. Per tant, cal entendre que en el cas de la modificació d'aquest Reglament també és necessària la consulta a la UIB.

Per argumentar el caràcter preceptiu de l'informe de la UIB, en la sentència TSJIB 712/2014, se cita l'article 46.3 de la Llei 4/2001, de 14 de març, del Govern de les Illes Balears, que estableix el següent:

“Els projectes de disposicions hauran de ser sotmesos preceptivament als següents informes i dictàmens:

[...] 3. Els dictàmens del Consell Consultiu i els d'altres òrgans de consulta i assessorament, en els casos prevists en la legislació que els regula”.

Si bé la Llei 4/2001, de 14 de març, va ser derogada per la Llei 1/2019, de 31 de gener, del Govern de les Illes Balears, l'article 59 de la Llei 1/2019 esmentada reproduceix el contingut de l'article citat de la Llei 4/2001.

Tot i açò, es podria argumentar que la Llei 1/2019 només és aplicable al Govern de les Illes Balears i, per tant, els consells insulars no han d'aplicar-la en l'exercici de la potestat reglamentària. Ara bé, en aquest sentit cal destacar que l'article 70.2 de la Llei 4/2022, de 28 de juny, de consells insulars, estableix que, “En tot el que no preveu aquest títol són aplicables, en allò que escaigui i d'acord amb el reglament orgànic, les normes que regulen la potestat reglamentària del Govern de la comunitat autònoma”.

Per si no fos suficient, l'article 82.1.d) de la Llei 4/2022, de 28 de juny, de consells insulars, determina que els projectes de reglament s'han de sotmetre al tràmit de “Consulta a altres administracions públiques, quan escaigui”.

En el mateix sentit, l'article 83.1.d) de la Llei 4/2022 esmentada estableix que els projectes de reglament dels consells insulars s'han de sotmetre “preceptivament” a “Altres informes o dictàmens que resultin preceptius de conformitat amb la normativa sectorial d'aplicació”.

En definitiva, de la jurisprudència citada es conclou que l'informe de la Universitat de les Illes Balears és preceptiu a l'hora d'aprovar una modificació del Reglament d'usos lingüístics del Consell Insular de Menorca i que ometre aquest tràmit suposa la nul·litat de ple dret de l'acte en qüestió.

En aquest cas, no consta en els antecedents de l'acord d'aprovació inicial que s'hagi requerit l'informe de la Universitat de les Illes Balears. De fet, en el tercer punt de l'acord d'aprovació inicial de la modificació s'esmenta que s'ha de donar audiència a una sèrie d'administracions i entitats (“Donar audiència als ajuntaments de l'illa, Conselleria de Turisme, Cultura i Esports (Institut d'Estudis Baleàrics) de les Illes Balears, Federació d'Entitats Locals de les Illes Balears (FELIB), en representació de tots els municipis i consells insulars de les Illes Balears, si bé als municipis de l'illa de Menorca, PIME, Unió de Consumidors de les Illes Balears-UCIP-UCE i Federació d'Associació de Veïns de Menorca”), entre les quals no s'esmenta en cap cas a la Universitat de les Illes Balears.

En conseqüència, aquest fet confirma la tesi segons la qual s'ha prescindit absolutament del procediment legalment establert i, per tant, agreuja la nul·litat de ple dret de l'acte d'aprovació inicial de modificació del Reglament d'usos lingüístics del Consell Insular de Menorca.

Tercer. Sobre l'expedient sotmès a informació pública

A més, cal destacar que l'expedient sotmès a exposició pública és incomplet, atès que hi manca un índex numerat de tots els documents que conté aquell. Aquest índex és un requisit legal establert a l'article 70.2 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques:

“Els expedients han de tenir format electrònic i s'han de formar mitjançant l'agregació ordenada de tots els documents, les proves, els dictàmens, els informes, els acords, les notificacions i altres diligències que els hagin d'integrar, així com un índex numerat de tots els documents que contingui (...)”.

En aquest cas, la manca de l'índex provoca una confusió a les persones que intenten examinar l'expedient, atès que es desconeix què són els dos primers documents que figuren a l'expedient: es tracta de dos documents amb el mateix títol (“Reglament d'usos lingüístics del Consell Insular de Menorca”), però de contingut diferent. Aquest fet suposa una indefensió a la ciutadania, que no té les eines necessàries a hora d'examinar la documentació de l'expedient i, si escau, presentar al·legacions a la modificació del Reglament aprovada inicialment.

En conseqüència, la manca de l'índex numerat dels documents que conté l'expedient suposa una causa més de nul·litat de l'acord d'aprovació inicial, d'acord amb l'article 47.1.e) de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

Quart. Denominació de la llengua catalana

D'acord amb l'apartat B.2 de la memòria que acompanya la modificació del Reglament aprovada inicialment, un dels motius que persegueix la modificació és “incloure el reconeixement i la preservació del menorquí”. En aquest sentit, cal assenyalar que recentment la Comissió Tècnica d'Assessorament Lingüístic (CTAL) de la Universitat de les Illes Balears en el dictamen de 15 de desembre de 2025, a propòsit de l'ús de les modalitats balears en el *Diari de Sessions* del Parlament de les Illes Balears, ha apuntat que s'han de “rebutjar les denominacions de *llengua mallorquina* i *llengua balear* (...). La denominació científica i oficial de la llengua pròpia de les Illes Balears és *català* o *llengua catalana*”. En el mateix dictamen s'afegeix que “la unitat [de la llengua catalana] és reconeguda per la comunitat científica internacional i legalment per tota la legislació lingüística de la comunitat autònoma de les Illes Balears”.

Aquesta consideració s'ha d'entendre extrapolable a la denominació de “menorquí” que s'introdueix en la modificació del Reglament d'usos lingüístics del Consell Insular de Menorca aprovada inicialment.

En aquest punt, no és sobrer recordar que la Comissió Tècnica d'Assessorament Lingüístic té delegades les funcions consultives referides a la llengua catalana que d'acord amb l'article 35 de l'Estatut d'Autonomia corresponen a la Universitat de les Illes Balears.

En conseqüència, cal revisar el nou redactat que es pretén donar la modificació aprovada inicialment als articles 3.2, 4, 18, 19 i 22.

Cinquè. Retrocés en el règim jurídic de protecció de la llengua catalana.

La modificació del Reglament d'usos lingüístics aprovada inicialment debilita el règim jurídic de protecció de la llengua catalana com a llengua oficial d'ús habitual i general en l'àmbit administratiu i en dificulta la normalització. Aquest fet, per tant, contravé l'article 4 de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears, que estableix el mandat a les institucions de les Illes Balears de garantir l'ús normal i oficial de les dues llengües oficials, i d'adoptar les mesures necessàries per assegurar-ne el coneixement i permetin assolir la igualtat plena de les dues llengües pel que fa als drets dels ciutadans de les Illes Balears. En són exemples les modificacions dels articles següents:

- La nova redacció de l'article 6.6 introdueix la possibilitat que els rètols indicadors d'oficines i despatxos, les capçaleres de papers, els segells de goma, els mata-segells i altres elements puguin ser en castellà, a més d'en català, "segons el criteri dels titulars de cada Departament" i la nova redacció de l'article 6.8 introdueix la possibilitat que les inscripcions o retolacions que identifiquin béns propietat del Consell Insular de Menorca puguin ser redactades en castellà, a més, d'en català. Sobre aquest punt cal esmentar que l'article 15.2 de la Llei 3/1986, de 29 d'abril, de normalització lingüística a les Illes Balears, referits a la retolació pública, especifica que "A tots els rètols, indicacions i escrits en general, bilingües, la primera versió ha de ser la catalana, com a llengua pròpia de les Illes Balears, i la segona, la castellana". Per tant, cal incorporar el contingut d'aquest precepte legal en el nou redactat dels articles 6.6 i 6.8. A més, l'article 6.8 introdueix el condicional "si així ho aconsellen les circumstàncies sociolingüístiques". Ara bé, enlloc es defineixen quines són les circumstàncies sociolingüístiques que justifiquen l'ús de la llengua castellana, per la qual es genera una situació d'indeterminació jurídica molt greu que cal revisar i esmenar.
- La modificació de l'article 24 i, especialment, la supressió dels apartats 4 i 6 i la modificació dels apartats 2 i 7 d'aquell. Aquestes modificacions dificulten o impedeixen l'exercici del dret de tria lingüística que tenen els ciutadans en adreçar-se a l'administració pública (article 14.3 de l'Estatut d'Autonomia). A més, rebaixen l'exigència del coneixement de la llengua catalana per als empleats públics i en redueixen la presència a la formació professional del personal funcionari o laboral.

Aquest fet, per tant, determina la nul·litat de ple dret de la modificació del Reglament d'usos lingüístics del Consell Insular de Menorca.

Per tots aquests motius,

SOL·LICIT que es tenguin per presentades aquestes al·legacions a l'aprovació inicial de la modificació del Reglament d'usos lingüístics del Consell Insular de Menorca i que, en conseqüència, es declari nul l'acte administratiu d'aprovació inicial de la modificació del Reglament d'usos lingüístics i que el Consell Insular desisteixi del procediment iniciat.

Llucmaçanes, a 7 de febrer del 2026